

kaž běše so hólčk sam mjenował, na čěšćinu pokazowaše.

„Ćim lěpje“, praji na to Radžin, „tak džěn je syn ze sotrowskeho naroda a z ćim wjetšej lubosću a starosću chcemy sebi jeho wothladać. Wšak so powěda, zo su před wjacystami lět čěskeho prynca, kiž je tež Wjacław rěkał a pozdžišo kral był, we Łužicy a to we Žitawje wukubłali.

„Za tym pytać, hdže traš je so džěčo zhubiło, to so nětko njehodži“, rjekny Hanuš. „Skhowajće sebi drasćičku, w kotrejž je, a jeli ma hišće što druge tajke na sebi, — wšo druge dyrbiće do Božeje wole poručić. To je jenož, zo móžeće so tola z něčim wupokazać, jeli traš by pozdžišo hdy trěbne było.“

„Haj, to wšak Bóh sam wšo najlěpje powjedže; my chcemy swoju winowatosć činić, a za wšo druge wšak so wón postara, kaž budže po joho swjatej woli“, přistaji hišće Radžinec mać.

Potom powědaše Hanuš, zo je chcył runje te dny jónu do města jěć. Wón mjenješe, zo drje by najlěpje bylo, hdy by tam nětko hnydom nazajtra jěl, a Radžinec mohłoj sobu jěć, zo byštaj sebi to a druge wobstaraloj; při tej składnosći móhli so tež woprašec, hač traš so tam za džěsćom nchtó prašał njeje. Potom džěštaj Hanušec domoj, zo byštaj sebi hišće něštožkuli sobu do města přihotowałoj, přetož w tamnym času njebě tež krótki puć